

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zastoupen JUDr. Romanem Hodoši, advokátem se sídlem Moravské náměstí 690/15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2022, č. j. KK/110/LP/22-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 8. 2022, č. j. 33 A 6/2022-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 12. 11. 2021 vydal Městský úřad v Chebu, odbor správních činností a obecní živnostenský úřad rozhodnutí č. j. MUCH 95650/2021, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů tím, že zaparkoval motorové vozidlo zn. Volvo, v Chebu v Šeríkové ulici, mimo pozemní komunikaci (na zeleni). To bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2022, č. j. KK/110/LP/22-3.

[2] Žalobce se těmto rozhodnutím dále bránil správní žalobou, kterou však Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Předně se soud zabýval namítanou nepřípustností použití záznamu o podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu jako důkazu; uzavřel přitom, že informace obsažená ve vysvětlení má sloužit pouze jako podpůrný materiál ke zvážení dalšího postupu správního orgánu. K porušení uvedeného ustanovení zákona by mohlo dojít toliko za situace, ve které by správní orgány opíraly svou argumentaci výhradně o záznam o podání vysvětlení, k čemuž v daném případě nedošlo; správní spis

obsahuje další důkazy (například podání žalobce ze dne 25. 10. 2021). V posuzovaném případě neshledal ani porušení zásady zákazu donucování k sebeobviňování.

[4] Důvodnou neshledal ani námitku zabývající se absencí úředně ověřeného podpisu na přípisu ze dne 25. 10. 2021 a tuto označil též za účelovou.

[5] Následně proto uzavřel, že nevznikly pochybnosti o spáchání posuzovaného přestupku ani pochybnosti o osobě pachatele. Správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[7] V něm setrval na své žalobní námitce, že písemné přiznání nelze použít jako jediný důkaz a že právě on byl pachatelem posuzovaného přestupku.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž se ztotožnil s argumentací krajského soudu. Upozornil, že stěžovatel své přiznání nikdy neodvolal, pouze jej zpochybňuje jako důkaz, avšak v této souvislosti nepřipustně uplatňuje analogii s trestním právem. Navrhl proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „*jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“. V posuzovaném případě o věci rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná. Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval, a to v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti žádné důvody přijatelnosti výslovně nesdělil. Jak ovšem vyplývá i ze shora citovaného usnesení, je sice v jeho zájmu, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, pokud tak ovšem neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. V posuzované věci však soud žádný „*přesah vlastních zájmů*“ stěžovatele neidentifikoval, neboť v kasační stížnosti nepředestřel žádnou právní otázku, která by byla sporná

pokračování

(kupříkladu v důsledku nejasného výkladu zákona), či která by nebyla v dosavadní judikатурní praxi dosud zodpovězena.

[11] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti rozhodné pro posouzení nyní projednávané věci. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k podání vysvětlení na den 12. 4. 2021, ten se však z jednání omluvil s tím, že zapomněl. Správní orgán I. stupně následně požádal Magistrát města Brna o provedení úkonu podání vysvětlení. Při něm stěžovatel uvedl, že vozidlo v Šeríkově ul. v Chebu zaparkoval on. V reakci na to správní orgán vydal dne 24. 6. 2021 příkaz, kterým jej uznal vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. Tímto okamžikem došlo k zahájení správního řízení podle § 150 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[12] Stěžovatel následně proti příkazu podal v zákonné lhůtě odpor a správní orgán proto nařídil na den 3. 11. 2021 ústní jednání. Stěžovatel následně dne 25. 10. 2021 správnímu orgánu písemně sdělil, že souhlasí, aby ústní jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti, a dále uvedl, že je řidičem, který vozidlo na uvedeném místě zaparkoval a spáchal tak přestupek.

[13] K jediné stroze uvedené námitce lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, dle kterého „Stěžovateli je však nutno přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení stěžovatele učiněným před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti (viz rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, nebo dále např. rozsudky č. j. 1 As 96/2008-115 či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS)“. O takovou situaci se však v nyní posuzovaném případě nejedná, neboť, jak soud uvedl výše, stěžovatel se ke spáchání přestupku doznal rovněž přípisem ze dne 25. 10. 2021; toto podání bylo učiněno již po zahájení správního řízení. Krajský soud v bodě 16 napadeného rozsudku rovněž podrobně shrnul mnohé další podklady, ze kterých správní orgány vycházely. Tyto závěry stěžovatel v kasační stížnosti věcně nijak nezpochybnil (mimo obecně uplatněnou námitku).

[14] Pro úplnost je možno dále dodat, že judikatura Nejvyššího správního soudu připouští užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (viz již krajským soudem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37), a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. V nyní souzeném případě je možno věrohodnost doznání ze dne 25. 10. 2021 podložit právě úředním záznamem o podání vysvětlení, který je s ním plně v souladu.

[15] V dané věci tak nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak kasační soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu